

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **M. M.**
bytem X
zastoupen JUDr. Paulínou Skaličkovou, advokátkou
sídlem Jirího z Poděbrad 1212, Uherské Hradiště

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2021, č. j. KUZL 79000/2021, sp. zn. KUSP 56321/2021 ŽPZE-RH,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Uherské Hradiště (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 30. 6. 2021, č. j. MUUH-SŽP/54288/2021/TomJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 116 odst. 1 písm. g) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), neboť žalobce umístil a realizoval na pozemcích v ochranném pásmu II. stupně vodního zdroje Ostrožská Nová Ves nepovolenou stavbu „betonovou plochu s obvodovým zdívkem o rozměrech cca 6 x 15 m“. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 15 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil časové vymezení skutku a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Umístěním a realizací stavby žalobce porušil zákaz podle § 30 odst. 8 vodního zákona a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 116 odst. 1 písm. g) vodního zákona. Žalobce svým jednáním v ochranném pásmu II. stupně vodního zdroje prováděl činnosti poškozující nebo ohrožující vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vodního zdroje. Rozsah ochranného pásma byl v tomto případě vymezen v rozhodnutí městského úřadu ze dne 16. 6. 2006, č. j. ŽP 22473/2006/Č ve spojitosti s rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 8. 11. 2006, č. j. KUZL 68315/2006, podle něhož je mimo jiné na pozemcích parc. č. XA, XB a XC v katastrálním území Ostrožská Nová Ves zakázáno umísťování a realizace staveb včetně jiných zařízení mimo objekty vodárenské a těžební.

II. Obsah žaloby

3. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Předně namítá, že jednal od počátku v souladu s příslušnými právními předpisy a v dobré víře, že jedná v souladu s dříve vydanými akty veřejné správy, které soudu předložil. Namítá, že z jeho strany nedošlo k realizaci nové stavby, ale že se jednalo o pouhou rekonstrukci dříve řádně povolené rybářské chaty, resp. nahrazení zchátralých dřevěných komponentů jinými. K rekonstrukci přistoupil z důvodu stavu původní dřevěné chaty s ohledem na veřejný zájem na ochraně vod v obavě, že by zchátralá stavba mohla vodní zdroj znečistit. Podle žalobce je zcela zachován charakter původní stavby, nedošlo ke kompletní demolici původní stavby jak tvrdí žalovaný, a rekonstrukce a renovace proběhly na původní základové desce. Je však třeba zohlednit konstrukční charakter původní stavby, kdy vzhledem k použitému materiálu byla nutná rekonstrukce rozsáhlejší. Žalobce tedy svým jednáním nemohl naplnit skutkovou podstatu přestupku, zejména materiální stránku. Stavba bude užívána k účelu, pro jaký byla v minulosti povolena. Rybářská bouda je místem, které je způsobilé sloužit k rekreaci.
4. Dále uvádí, že byl porušen princip jistoty, v němž je obsažen požadavek předvídatelnosti práva a postupů orgánů veřejné moci při jeho aplikaci. Žalobce poukazuje na skutečnost, že v předmětné lokalitě je více obdobných objektů, kdy tyto byly postaveny za totožných podmínek. U těchto objektů pak žádná pochybení ze strany orgánů veřejné správy shledána nebyla. Žalobce má tedy za to, že je uplatňován nerovný přístup. V souvislosti s tímto žalobce odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, dle které ke znakům právního státu patří také zásada právní jistoty, přičemž její nezbytnou součástí je předvídatelnost práva a postupu orgánů veřejné moci při jeho aplikaci.
5. Uložená výše pokuty je dle žalobce zcela neadekvátní závažnosti daného jednání. Uložený trest nebyl dostatečně individualizován a nebyly zohledněny okolnosti případu. Sankce je natolik citelná, že odporuje obecným zásadám spravedlnosti a efektivnosti ukládání sankcí.

Sankce ve stejné výši byla uložena i dalším dvěma spoluvlastníkům, byť se jedná o jediné jednání, které se týká těchto pozemků a téže nedovolené stavby, aniž by se správní orgán zabýval otázkou zavinění ve vztahu ke konkrétním spoluvlastníkům. Pokuta uložená jednotlivým spoluvlastníkům ve svém součtu přesahuje maximální zákonem stanovenou sazbu pokuty.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

6. Žalovaný ve svém vyjádření rozporuje tvrzení o rekonstrukci chaty. S odkazem na napadené rozhodnutí uvádí, že původní dřevěná chata se zastavěnou plochou 37 m² byla žalobcem zcela odstraněna a na jejím místě nahrazena novou zděnou rekreační chatou na betonové základové desce o rozměrech 6 x 15 m. Žádost o dodatečné povolení stavby byla rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 17. 9. 2021, č. j. MUUO 2816/21 MIK, zamítnuta.
7. Žalobce uplatnil obdobné námitky jako v odvolání. Žalovaný proto v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V tom je řádně popsáno naplnění konkrétních znaků skutkové podstaty. Odmítá také tvrzení žalobce o nepřiměřenosti sankce. Touto námitkou se již zabýval v závěru napadeného rozhodnutí. Sankce odpovídá povaze a závažnosti přestupku jakož i všem okolnostem.
8. Žalobce ve své replice neuvádí žádné nové skutečnosti.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
10. Žaloba **není** důvodná.
11. Předně se zdejší soud zabýval tvrzením žalobce, že šlo o rekonstrukci stávající stavby a nikoliv umístění nové stavby. Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) pojem rekonstrukce nezná. Z názvosloví stavebního zákona se obecně užívanému pojmu rekonstrukce nejvíce blíží *stavební úprava* dle § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona. Stavební úpravou je změna dokončené stavby, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby. Za stavební úpravu se považuje též zateplení. Změnou dokončené stavby je zajisté rekonstrukce i při jejím běžném, laickém chápání. Aby mohlo jít o změnu dokončené stavby, nesmí původní (dokončená) stavba zaniknout.
12. Problematikou zániku stavby se opakovaně zabýval Nejvyšší soud. Ten dospěl k závěru, že „*nadzemní stavba zaniká a přestává být věcí ve smyslu práva tehdy, není-li již patrně dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží*“ (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2088/2001). K zániku stavby tedy dochází odstraněním obvodových zdí prvního nadzemního podlaží.
13. Z fotodokumentace obsažené ve správním spise je zjevné, že původní dřevěná chata byla odstraněna. Na jejím místě žalobce na více než dvojnásobné ploše vybudoval novou betonovou základovou desku a na té pak vystavěl zděnou budovu (v době spáchání přestupku pouze obvodové zdivo). Jedná se tedy o stavbu jiného půdorysu, z jiného materiálu a jiného konstrukčního řešení. Je zřejmé, že ke stavbě nebyl relevantním způsobem použit žádný konstrukční prvek z původní dřevěné chaty. Zdejší soud tak dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, tedy že se nejedná o rekonstrukci tak, jak je

obecně vnímána, ani o stavební úpravu či jinou změnu dokončené stavby dle stavebního zákona (srov. též nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 4. 2004, sp. zn. II. ÚS 482/02, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 7. 2015, č. j. 4 As 106/2015 – 55, a ze dne 21. 1. 2021, č. j. 7 As 216/2019 – 32, bod 19). Naprosto zřejmě pak neodpovídá skutečnosti tvrzení žalobce, že rekonstrukce spočívala v pouhém nahrazení zchátralých dřevěných komponentů jinými.

14. Vzhledem k výše uvedenému není nutné se zabývat tím, zda byla původní stavba postavena v souladu s právním řádem a veřejnoprávními akty, či nikoliv. Žalobce umístil a realizoval v ochranném pásmu II. stupně vodního zdroje novou stavbu. Ve vztahu k naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku tedy nelze považovat za relevantní tvrzení žalobce, že postupoval v dobré víře v souladu s veřejnoprávními akty, na které v žalobě odkazuje. Tyto se týkaly toliko legality původní stavby. V posuzovaném případě nešlo o rekonstrukci původní stavby a její legalita je tak bezpředmětná. Podstatné je pouze to, zda žalobce umístil na své pozemky v ochranném pásmu II. stupně předmětnou stavbu v rozporu s podmínkami stanovenými při zřízení nebo změně ochranného pásma, a zda v důsledku toho došlo alespoň k ohrožení právem chráněného zájmu.
15. Žalobce dále tvrdí, že k domnělé rekonstrukci přistoupil ve veřejném zájmu na ochranu vod. Zchátralá stavba měla podle něj potenciál vodní zdroj znečistit. Zdejší soud má ve shodě s žalovaným za to, že pokud žalobce nezjistil, jaké jsou zákonné možnosti výstavby v dané lokalitě, nepožádal o souhlas vodoprávního úřadu ani o povolení obecního stavebního úřadu a následně umístil a realizoval zcela novou nepovolenou zděnou stavbu, lze jeho tvrzení o provádění stavby ve veřejném zájmu na ochraně vod označit za účelové a nepravdivé. Tento závěr potvrzuje skutečnost, že žalobce pokračoval ve stavbě po zahájení přestupkového řízení. Zdejší soud dále připomíná, že závažný technický stav původní stavby nezbavil žalobce povinnosti postupovat v souladu se stavebním zákonem, vodním zákonem a rozhodnutím o vymezení ochranného pásma (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 7. 2015, č. j. 4 As 106/2015 - 55). Je tedy zřejmé, že žalobce umístil a realizoval předmětnou stavbu, což ovšem ani nepopírá. Neučinil tak ale v dobré víře a za účelem ochrany veřejného zájmu, jak tvrdí.
16. Pokud jde o úvahy správních orgánů o tom, že předmětná budova bude sloužit k rekreaci, sám žalobce tomu nakonec přisvědčil s tím, že stavba bude sloužit účelu, ke kterému již byla dříve povolena, jelikož rybářská chata je místem, které je způsobilé sloužit k rekreaci osob a rybaření. Nejedná se však o rozhodnou skutečnost ve vztahu k posouzení odpovědnosti za přestupek, který je žalobci kladen za vinu. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, přestupku se dopustil žalobce již tím, že umístil a realizoval předmětnou stavbu v ochranném pásmu II. stupně v rozporu se zákazem dle § 30 odst. 8 vodního zákona bez ohledu na její funkční využití. Obdobně se také vyjádřil zdejší soud v bodě 57 rozsudku ze dne 14. 7. 2020, č. j. 33 A 51/2018 – 79.
17. Žalobce namítá, že nebyly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku. Jak již bylo uvedeno výše, je prokázáno, že žalobce umístil a realizoval předmětnou stavbu v ochranném pásmu II. stupně v rozporu se zákazem dle § 30 odst. 8 vodního zákona. Žalobce nepopírá, že byl stavebníkem. Jeho tvrzení o rekonstrukci, dobré víře a jednání ve veřejném zájmu správní orgány i zdejší soud z výše popsanych důvodů vyhodnotily jako nepravdivé. Není zde tedy pochybností, že žalobce naplnil svým jednáním znaky skutkové podstaty přestupku. Pokud jde o zavinění, správní orgány dospěly k závěru, že se jednalo o

nedbalost nevědomou. Žalobce tedy nevěděl, že svým jednáním může ohrozit či porušit právem chráněný zájem, ačkoliv to vědět měl a mohl.

18. Dále žalobce namítá, že nenaplnil materiální stránku přestupku. V obecné rovině bude naplnění materiálního znaku přestupku splývat s naplněním formálních znaků, a to zejména pokud jde o delikt ohrožovací (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016 – 23). V obvyklých případech, jsou-li naplněny formální znaky skutkové podstaty, dochází k porušení či alespoň ohrožení chráněného zájmu. Zde řešený přestupek nevykazuje žádné známky vybočení z „obvyklého případu“.
19. Podle § 30 odst. 8 vodního zákona je v ochranném pásmu I. a II. stupně zakázáno provádět činnosti poškozující nebo ohrožující vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vodního zdroje, jejichž rozsah je vymezen v opatření obecné povahy o stanovení nebo změně ochranného pásma. Ochranná pásma stanovená rozhodnutím dle dřívější právní úpravy se přitom považují za ochranná pásma stanovená novým postupem (srov. čl. II bod 2 zákona č. 150/2010 Sb.). Není pochyb o tom, že přestupek dle § 116 odst. 1 písm. g) vodního zákona, jehož se fyzická osoba dopustí porušením zákazu dle § 30 odst. 8 vodního zákona, je deliktem ohrožovacím.
20. Správní orgány k posouzení materiální stránky přestupku shodně uvedly, že byla naplněna ohrožením významného zákonem chráněného zájmu na ochraně vod, konkrétně vodního zdroje Ostrožská Nová Ves. V závěru prvostupňového rozhodnutí je v části věnující se výši sankce odůvodněno naplnění materiální stránky přestupku. Prvostupňový orgán mimo jiné uvedl že: *„případný možný únik látek závadných vodám při nedovolené stavební činnosti v ochranném pásmu II. stupně a příp. činnost mechanismů a činnost osob realizujících stavební činnost, by mohly závažně ohrozit jakost podzemních či povrchových vod, které jsou užívány k bromadnému zásobování obyvatelstva pitnou vodou.“*
21. V tomto ohledu nemá zdejší soud pochybnosti, že umístěním a realizací nepovolené zděné stavby v tomto rozsahu (betonová základová deska o rozměrech cca 6 x 15 metrů a obvodové zdivo) v ochranném pásmu II. stupně došlo k ohrožení vydatnosti, jakosti a zdravotní nezávadnosti vodního zdroje Ostrožská Nová ves. Žalobce netvrdil žádné zvláštní okolnosti, které by v jeho případě vyloučily naplnění materiální stránky, pomine-li zdejší soud zjevně nepravdivá tvrzení o rekonstrukci, dobré víře a jednání s cílem ochrany vodního zdroje. Svým jednáním zájem na ochraně vodního zdroje, sloužícího mj. jako zásobárna pitné vody pro potřeby obyvatelstva, ohrozil.
22. Žalobce také namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s jeho legitimním očekáváním a principem jistoty. Správní orgány totiž nepostihují obdobné stavby v okolí a je tak uplatňován nerovný přístup.
23. Z usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, vyplývá, že legitimní očekávání zakládá ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost či nečinnost orgánů veřejné moci, která potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Žalobce ve správním řízení (a ostatně ani v řízení před soudem) neupozornil na jediný konkrétní případ, kdy by umístění a realizaci nové stavby obdobné stavbě žalobce v dotčeném území ochranného pásma II. stupně stavební úřad povolil, resp. vodoprávní úřad vydal souhlas s jejím umístěním, případně i přes absenci veřejnoprávních povolení orgány veřejné správy takovou stavbu tolerovaly a neučinily předmětem postihu. Žalobce tedy konkrétně neuvádí nic, na základě čeho by mohl nabýt legitimní očekávání určitého postupu veřejné

správy, resp. co by dokumentovalo jejich rozdílný přístup vůči jednotlivcům ve srovnatelné situaci.

24. I pokud teoreticky nějaká srovnatelná stavba byla v daném území nastíněným způsobem umístěna a realizována bez reakce příslušných úřadů, ani tehdy by se nejednalo o legitimní očekávání, jehož ochrany by se žalobce mohl úspěšně dovolávat. Následovat správní praxi, která by byla v rozporu se zákonem, by totiž znamenalo povýšit postup správních orgánů nad zákonná ustanovení, což je v materiálním právním státě nežádoucí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015 – 35, a ze dne 29. 6. 2016, č. j. 3 Afs 226/2015 – 51, nebo ze dne 18. 8. 2020, č. j. 1 As 93/2020 – 29).
25. Námitku je z dikce žaloby možné pochopit také tak, že žalobce za obdobné stavby považuje rybářské chaty, které byly postaveny za stejných podmínek jako původní stavba, kterou žalobce odstranil. V takovém případě je námitka také zjevně nedůvodná. Jak již bylo vysvětleno, legalita původní stavby nemá vliv na diametrálně odlišnou stavbu, jejímž umístěním a realizací se žalobce dopustil přestupku.
26. Na shora uvedeném nic nemění ani žalobcem odkazovaná judikatura Ústavního soudu, která není ve vztahu k nynější věci přílehlavá. V nálezu ze dne 3. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 420/09, se jedná o situaci, kdy byla v rámci vyměřování starobního důchodu použita na stěžovatelův případ jiná norma než očekával. Platnost mezinárodní smlouvy, jíž se dovolával, byla ukončena diplomatickou nótou, o čemž ale stěžovatel nevěděl a mezinárodní smlouva byla stále v příslušné sbírce zákonů. Nález ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. I. ÚS 520/06, se pak týkal postupu orgánů státní správy sociálního zabezpečení v rozporu s jejich dlouholetou praxí, když požadovaly zpětně uhrazení sociálního pojištění po francouzských státních příslušnících zaměstnaných v ČR podle cizích právních předpisů. S obecnými závěry žalobce a Ústavního soudu, že orgány veřejné moci mají jednat v souladu s principy legitimního očekávání, právní jistoty a předvídatelnosti práva, krajský soud samozřejmě souhlasí. K jednání správních orgánů, které by s těmito principy bylo v rozporu, však v nynější věci ze shora uvedených důvodů nedošlo.
27. Závěrem žalobce namítá nezákonnost uložené sankce. Za spáchání tohoto přestupku lze podle § 116 odst. 2 písm. a) vodního zákona uložit pokutu až do výše 20 000 Kč. Městský úřad v rámci správního uvážení rozhodl o uložení pokuty v horní polovině zákonného rozmezí, což zdůvodnil nejen významem právem chráněného zájmu, potenciální nebezpečností nepovolené stavební činnosti, ale také umístěním stavby v hloubi ochranného pásma II. stupně v blízkosti ochranného pásma I. stupně a v chráněné oblasti přirozené akumulace vod Kvarter řeky Moravy. Přihlédl také k tomu, že se jednalo o první přestupek žalobce, že došlo k ohrožení chráněného zájmu, nikoliv k jeho porušení a že se jej žalobce dopustil z nevědomé nedbalosti. Úvahy městského úřadu byly následně potvrzeny rovněž žalovaným, který v napadeném rozhodnutí poukázal na důležitost zajištění preventivní ochrany vodního zdroje a taktéž na skutečnost, že žalobce přes zahájené přestupkové řízení a kroky stavebního úřadu (probíhající řízení o odstranění stavby, resp. řízení o dodatečném povolení stavby) ve stavbě pokračoval. Podle zdejšího soudu toto odůvodnění odpovídá skutkovým okolnostem věci a stanovení výše pokuty nevykazuje projevy libovůle v rozhodování, přičemž není v kompetenci soudu, aby v tomto ohledu správní uvážení nahrazoval.
28. Skutečnost, že žalobce v dané věci umístil a provedl stavbu, patrně není sporná a žalobce v tomto směru ani v žalobě nic nenamítá. Ve správním spise je založeno vyjádření žalobce

a dalších dvou spoluvlastníků pozemku, ve kterém všichni tři ve shodě uvádějí, že žádají o vydání dodatečného stavebního povolení předmětné stavby (a jsou tedy stavebníky ve smyslu § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona; z úřední činnosti je krajskému soudu známo, že dodatečné stavební povolení stavebníkům vydáno nebylo, jejich žalobu proti zamítavému rozhodnutí projednává krajský soud pod sp. zn. 29 A 169/2021). Ostatně, i v žalobě žalobce výslovně připouští, že stavební činnost vykonával, neboť touto činností realizoval rekonstrukci stávající chaty, která s ohledem na její stav byla rozsáhlejší.

29. Protiprávní jednání, jehož se pachatelé v daném případě dopustili, nelze hodnotit jako jeden celek. Jak správně poznamenal žalovaný, sankce ukládaná za přestupek je dle zákona sankcí za jednání fyzické osoby. Zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, staví na principu individuální odpovědnosti pachatele, jak lze dovodit například z § 13 téhož zákona (srov. Vetešník, Pavel. § 13 Fyzická osoba jako pachatel. In: Jemelka, Luboš, Vetešník, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 102, marg. č. 1). Žalobce byl stavebníkem předmětné stavby a svým jednáním naplnil vymezenou skutkovou podstatu. Správní orgány proto nepochybily, pokud vyvodily odpovědnost žalobce za přestupek a uložili mu sankci, jejíž výši přezkoumatelně odůvodnily. Obdobně lze vycházet také z trestně právní judikatury, podle níž „v obecné rovině platí, že každému pachateli, který se dopustil nedbalostního trestného činu, lze při tzv. souběžném pachatelství přičítat odpovědnost za celý následek, byť se nejedná o spolupachatele... Pro uvedené případy je přitom typické, že jednání obou pachatelů spolu věcně i časově souvisí, přičemž jejich odpovědnost nelze dělit podle toho, jak se podíleli na porušení či ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem.“ (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 5 Tdo 780/2013).
30. Sankce za přestupek pak má obecně plnit úlohu preventivní a úlohu represivní. Pokud by snad maximální zákonem stanovený limit pokuty platil pro přestupce společně, nemohly by sankce plnit svůj účel, když by společným protiprávním jednáním skupiny osob docházelo k rozmělnění přestupkové odpovědnosti a nemožnosti plně individualizovat sankci v rámci sazby odpovídající závažnosti přestupku a úmyslu zákonodárce. „V případě účasti více osob na spáchání správního deliktu je tak jejich odpovědnost posuzována individuálně a rovněž individuálně jsou ukládány sankce těmto (spolu)pachatelům. V posuzovaném případě tedy správní orgány nepochybily, pokud při stanovení sankce nezohlednily, že stěžovatel spáchal správní delikt spolu s dalšími spoluvlastníky předmětného pozemku.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2021, č. j. 4 As 238/2020 – 46).
31. Jak již bylo uvedeno, není pochyb, že žalobce spolu s dalšími dvěma spoluvlastníky předmětnou stavbu umístil a realizoval. Krajský soud nemůže žalobci přisvědčit v tom, že by správní orgány nezkoumaly míru zavinění žalobce – městský úřad ve shodě s žalovaným posoudil zavinění jako nevědomou nedbalost. Žalobce neuvádí, které okolnosti podstatné z hlediska míry zavinění správní orgány nezohlednily.
32. Pokud námitka ve skutečnosti směřuje k tomu, že správní orgány měly zkoumat míru, v níž se ten který ze spoluvlastníků na stavbě podílel (ať již finančně nebo fyzicky), žalobce v průběhu správního řízení ani nenaznačil, že by snad jeho podíl na stavbě byl výrazně menší, než podíl ostatních spoluvlastníků; naopak všichni spoluvlastníci vystupovali vůči správním orgánům společně a ve vzájemné shodě. Nebyly tedy zjištěny žádné důvody pro

to, aby byla žalobci uložena sankce v jiné výši, než ostatním spoluvlastníkům, kteří spolu s ním stavbu umístili a realizovali.

V. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 31. října 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce